Technocratie: de ultieme controle over de samenleving

19 november 2025

CO2, Sustainable Goals, Agenda 2030, Smart City, Agenda 21. De beter geïnformeerden weten dat veel van wat we nu meemaken in talrijke documenten is vastgelegd. Wat minder mensen weten is dat de achterliggende gedachtengang, al bijna 100 jaar oud is. Al in de 1930-er jaren ontstond het geloof in een technocratische samenleving waarin alle bekende problemen zouden zijn opgelost. Wetenschap zou daarvoor de basis zijn. Alles zou voorspelbaar worden. Vanaf 2020 is de uitvoering hiervan concreter dan ooit en met een ongekende snelheid. En we kunnen het nu al merken.

Afbeelding van Ria Sopala via Pixabay

Alles is techniek, of wordt het alsnog

"Technocratie houdt zich bezig met sociale verschijnselen in de breedste zin van het woord; dit behelst niet alleen de menselijke activiteiten, maar ook alles dat direct of indirect hen (de mens, red.) beïnvloedt. Daarom bestrijkt de studie van 'Technocatie' praktisch het hele veld van wetenschap en industrie. Biologie, klimaat, natuurlijke hulpbronnen en industriële middelen vallen allemaal in het sociale kader."
Dit citaat komt uit 'Technocracy Study Course', een document dat de kaders vastlegde van een door techniek beheerste samenleving. Het werd precies 90 jaar geleden geschreven, in 1934.

Patrick M. Wood schrijft hier uitgebreid over in zijn boek: 'Technocracy. The hard road to World Order.'

De gedachten ontstonden bij een aantal invloedrijke Amerikanen in de nasleep van de beurscrisis van 1929. Mediamagnaat van die tijd Randolph Hearst, Nicolas Butler en Howard Scott zagen in de depressie het falen van de mens en haar economisch systeem van vrijhandel en vraag en aanbod. Een in alle aspecten van het leven doorgevoerde technologie en een onbetwiste wetenschap, moest de oplossing zijn om problemen in de toekomst te voorkomen. Mensen behorende tot deze groep beschouwden zichzelf als verheven boven de mensheid, zij die de wereld met techniek en wetenschap van haar 'eeuwige' problemen zouden afhelpen.

Zij zagen Technocracy, wat je zeker een stroming mag noemen, als *"de wetenschap van sociale beïnvloeding (social engineering), de wetenschappelijke besturing van alle sociale mechanismen voor de productie en distributie van goederen en diensten aan de totale bevolking".*

Wetenschap was daarvoor de onbetwiste basis dat als enige ontwikkelingen kon voorspellen. Wetenschap zou superieur moeten zijn aan alle andere intellectuele disciplines. Inmiddels weten we wat dat betekent: de wetenschap in twijfel

trekken wordt steeds minder geaccepteerd. ‘Science is settled’ heet dat dan. Vooral in de klimaatdiscussie zien we deze uitspraak vaak terugkomen.

Met Covid hebben we kunnen kennismaken met het dictaat van (de gekochte) wetenschap. Niet de realiteit, maar modellen voorspelden het verloop van het virus. In Engeland bracht Neil Ferguson, een wetenschapper op het gebied van verspreiding van epidemieën, de wereld in rep en roer door zijn ‘wetenschappelijke’ modellen maar liefst 3 miljoen doden, alleen al in het Verenigd Koninkrijk, te laten voorspellen. Het zou een van de vele wetenschappelijke dwalingen, opzettelijk of niet, in de Covidperiode zijn. Ondanks alle gesjoemel met de cijfers was het dodental, dat onbetwist aan Covid was toe te schrijven, een fractie hiervan.

Naast Covid zou ook het klimaat ten prooi vallen aan wetenschappelijke modellen. Talrijke voorspellingen, vaak tegenstrijdige, over de vermeende opwarming van de aarde worden in hoog tempo de wereld ingebracht. Regeringen ontwrichten hun nationale begrotingen en economieën om de ongeloofwaardige modelmatige voorspelling voor te blijven.

Van geld naar energie als ruilmiddel

Het mag vreemd klinken, maar de Technocracy-groep zag niet geld als toekomstig ruilmiddel maar energie. Dat is in tegenstelling tot het huidige economische stelsel waarbij vraag en aanbod de prijs in geld bepaalt.

In de toekomst, gezien vanuit de vorige eeuw, zou alle persoonlijke verbruik van energie gemeten moeten worden om verspilling te voorkomen. We kennen inmiddels de uitrol van de ‘slimme meter’ die nauwkeurig het energieverbruik per tijdstip bijhoudt. Ook zijn deze meters geschikt om op internet aangesloten lampen of apparatuur te registreren, het zogenaamde ‘Internet of Things’.

Volgens de technocraten van de vorige eeuw zou het energieverbruik gelimiteerd moeten worden. Dat zou dan moeten gebeuren via certificaten. Die certificaten kunnen dan besteed worden aan energie, maar ook aan producten of diensten. De ‘prijs’ van zo’n product of dienst wordt niet bepaald door vraag en aanbod, maar door de energie die de totstandkoming van dat product of dienst zou hebben gekost.

Het energie-certificaat wordt nu een eeuw later het CO2-certificaat. De bestaande marktprijs wordt verhoogd met een belasting die gerelateerd zou zijn aan de CO2-uitstoot vrijgekomen bij de productie van het product of dienst. Bij de huidige fase lijken we over te gaan van marktwerking en overvloed naar een economie van certificaten en opgelegde schaarste. Er wordt momenteel gesproken van een 'CO2-budget'.

De stille machten zijn nooit ver weg

Het is geen complotdenken om na te gaan waar deze gedachten vandaan komen. Het kan immers de ware aard verklaren achter de vaak in zalvende woorden geformuleerde documenten. Dat is meestal niet eenvoudig. Meestal zijn er meerdere bronnen van gedachten, visies en invloedrijke groepen die deze gedachten uitdragen. Bovendien evolueren oorspronkelijke gedachten tot visies die niet meer lijken op hun oorsprong. Vaak ook verstrijken er jaren, soms decennia tussen de lancering van een gedachte, een idee, een visie en het verder ontwikkelen tot een concreet plan.

In de jarenlange doorontwikkeling van ideeën tot plannen stappen ook mensen en instituties in die handelen uit edele motieven, maar niet zien waartoe de plannen kunnen leiden.
De huidige Sustainable Goals, Agenda 2030, Smart City, Agenda 21 lijken meerdere bronnen te kennen. Het technocratische denken uit de 1930-er jaren hebben we reeds genoemd.

De in de 1970-er jaren door David Rockefeller en Zbigniew Brzezinski opgerichte Trilateral Commission, zouden later een politieke machtsfactor aan het technocratisch gedachtegoed toevoegen. De website van de commissie opent met het statement: *"Championing a commitment to the rule of law, open economies and societies, and democratic principles."* De wereld weet inmiddels wat 'rule of law' betekent en wiens regels dat zijn. Het ging Rockefeller en Brzezinski om het creëren van een 'New International Economic Order' (NIEO).

Richard Gardner was een van de leden van de Trilateral Commission die helder aangaf waar het hem om te doen was: *"In het kort, 'het huis van de orde' moet vanaf de grond worden opgebouwd in plaats van top down. Het zal lijken op een 'booming, gonzende verwarring', maar een sprint aan het eind rondom nationale*

soevereiniteit, haar beetje bij beetje afbrekend, zal meer bereiken dan de ouderwetse frontale aanval.” (1974, Foreign Affairs)

Machtsconcentratie onder duurzaamheidsdekmantel

Gro Harlem Brundtland, de vroegere premier van Noorwegen, zou later als lid van de VN-commissie ‘World Commission on Environment and Development’ (WCED) het voorgaande gedachtegoed verder dragen en omzetten in zogenaamde ‘duurzaamheidsdoelen’. Natuurlijk was het narratief dat het doel was om de wereld in balans te brengen ten gunste van de mensheid.

De hele wereldeconomie op de schop

Toch, zo auteur Wood, is de uitwerking problematisch.
De voorgestane veranderingen moeten alle processen veranderen: grondstoffen, investeringen, technologie en zelfs regeringen(!). Brundtland brengt hiermee het gedachtegoed van de Trilateral Commission in dat de hele wereldeconomie op de schop moet.
Ook moeten de grondstoffen zodanig beheerd worden dat ze bijdragen aan de duurzaamheidsdoelen. Maar wie moet ze dan beheren? Het lijkt erop dat de grondstoffen onder een mondiaal beheer moeten worden gebracht. Van de grote concerns, dat spreekt voor zich.

De ‘noodzakelijke’ verandering van richting van investeringen is een ander thema dat onder de duurzaamheidsdoelen terugkomt. De Amerikaanse Blackrock, als machtigste investeerder van de wereld, stuurt op wat zij als duurzaamheid beschouwt. Ze heeft daarbij het oogje laten vallen op publieke fondsen zoals de Nederlandse pensioenfondsen, die niet alleen zeer groot zijn, maar voortdurend worden aangevuld met premies en belastingen. Zo zijn pensioenen van 7 miljoen Nederlanders belegd in producten van Blackrock. In totaal beheert het bedrijf €281 miljard aan Nederlands pensioenvermogen. Het is niet voor niets dat in Nederland en Frankrijk de pensioenstelsels worden omgezet in een riskant beleggingsproduct. Met dit Nederlandse pensioengeld kan Blackrock nog meer bedrijven van voorwaardelijke financiering voorzien.

Ombouw kapitalistische wereldeconomie

Christiana Figueres, destijds werkzaam bij de VN als uitvoerend secretaris voor conferenties over klimaatverandering, zei op een persconferentie in 2015: *"Dit is waarschijnlijk de moeilijkste opdracht die we onszelf hebben gegeven, namelijk het opzettelijk transformeren van het economisch ontwikkelingsmodel, voor de eerste keer in de geschiedenis van de mensheid … een model dat werkzaam was voor de laatste 150 jaar, sinds de Industriële Revolutie."*

Het moet toch voor velen inmiddels merkbaar zijn dat sinds 2020 de wereld compleet in verwarring is gebracht. Over de rol van de 'Coronacrisis' hierbij kan gespeculeerd worden. De timing was in elk geval perfect: immers veel plannen hebben twee jaartallen op de kaft: 2020-2030.
Alles wordt tegelijk overhoop gehaald. We merken de verwarring waar Richard Gardner van de Trilateral Commission het over had. Ook zijn opmerkingen over het langzaam laten eroderen van nationale soevereiniteit door overdracht van bevoegdheden naar een hoger echelon en het doen verdwijnen van elk gevoel van nationaliteit door de massa-immigratie. De roep om Nexit is een weerslag van de totale uitverkoop van nationale autonomie door overdracht aan 'Brussel', 'Genève', 'Frankfurt', 'New York' en 'Washington'.

'Smart' is ander woord voor 24/7 surveillance

Ook zien wij de versnelde uitrol van controlerende technologieën, zoals alle apparatuur dat als 'smart' wordt verkocht, zoals 'slimme' meters, 'slimme' lantaarnpalen, met internet verbonden deurbellen met camera en natuurlijk onze 'smart' phone. Denk ook aan de versnelde uitrol, tijdens de Corona-lockdowns, van 5G en bekabeling van Nederland voor snel internet.

Technocraten in kringen van het World Economic Forum en in talrijke andere 'overlegclubs' willen niet alleen elk individu van buiten in de gaten houden, zoals het gedrag, maar ook binnen het lichaam. Met inplanten van microchips wil men onder het mom van medische ondersteuning in het lichaam komen. De mRNA-technologie van de C-injecties wordt ervan verdacht hiervan een voorbode te zijn.

De introductie van CO2-certificaten als een nieuw ruilmiddel, dat een

doorontwikkeling is van het oorspronkelijke idee van de vorige eeuw voor een ‘energie-certificaat’, zal bepalen wat mensen mogen eten, kopen en hoe vaak ze mogen reizen.
We horen de media dag-in-dag-uit schaarste suggereren aan energie (door de mislukte energietransitie), aan natuur (afsluiten voor de mens, en massale bouw van windturbines en zonnenvelden) en aan water (korter douchen). Het is een uitwerking van het idee uit de Technocratische stroming van de vorige eeuw, om schaarste te creëren via energie-certificaten, die nu CO2-certificaten gaan heten, maar dezelfde werking hebben: beperking van vrijheden.

Een aansprekende visie ontbreekt

Hiermee is niet gezegd dat alles voortkomt uit een machtige groep, samengevat in een allesomvattend plan. Wel kun je stellen dat er elkaar versterkende stromingen zijn, elk met zijn eigen belanghebbenden, die samen voor de huidige maatschappelijk verwarring of zelfs chaos verantwoordelijk zijn. Hier doet zich het gebrek aan een aansprekende maatschappelijke visie op de toekomst wreken. Een die uitgaat van rationele omgang met natuurlijke hulpbronnen, met menselijke vrijheden, natuur en economie.
We moeten ons vragen stellen. Hoe ‘smart’ willen wij zijn? Hoeveel controle geven wij als mens af aan de AI (kunstmatige intelligentie) gestuurde digitale systemen? Hoe herstellen we de balans tussen mens en natuur? Hoe gaan we om met schommelingen in het klimaat?

De huidige politiek mist elke aanzet tot een aansprekende visie. Het mist macht, het mist inspiratie, het mist richting.

De huidige trends gepresenteerd als ‘duurzaam’ zijn een poging om de macht en publiek kapitaal naar de grote corporates over te hevelen. Al tijdens Corona heeft een historische kapitaaltransfer (maatschappelijke diefstal, verdiept door de gecreëerde inflatie) plaatsgevonden van het publieke domein naar de grote corporates.

De critici op deze greep naar macht en publiek kapitaal zijn vooral in Afrika te vinden. Wij schreven al eerder over Jusper Mashogu die stelt dat Afrika onder het mom van duurzaamheid zijn eigen natuurlijke hulpbronnen niet mag exploiteren, maar die hard nodig zijn om Afrika dezelfde welvaart te bieden als het Westen al

zolang geniet. Terwijl bepaalde groepen in het Westen de oude slavernijgeschiedenis oprakelen en 'compensatie' eisen, is het klimaatbeleid en de CO2-leugen een nieuwe vorm van uitbuiting en slavernij. Maar het zijn diezelfde groepen die én het slavernijverleden oprakelen én vol op het klimaatorgel gaan en daarmee de groeiende bevolking van Afrika in een lage staat van ontwikkeling willen houden: slavernij 2.0.

Een ander kritisch geluid, ook uit Kenia, is Wagaki Mwangi zei al in 1992 na de Earth Summit in Rio:
"De Summit heeft getracht mensen die vaak zonder invloed zijn, bij het proces te betrekken. Maar het proces beschouwend weten we nu hoe ondemocratisch en intransparant het VN-systeem is. Hen die dit proces hebben aanschouwd hebben gezegd dan UNCED (United Nations Conference on Environment and Development) heeft gefaald.
Als jongeren smeken wij het anders te doen. Multinationale bedrijven, de Verenigde Staten, Japan, de Wereldbank, het IMF hebben gekregen wat zij altijd al wilden, het bewerkstelligen van een betere en comfortabele toekomst voor henzelf. UNCED heeft een grotere dominantie veiliggesteld door diegenen die al macht hebben.
Erger nog, het heeft de armen beroofd van de weinige macht die ze hadden. Het heeft ze slachtoffer gemaakt van een markteconomie dat tot nu onze planeet heeft bedreigd. Te midden van weldadige cocktails, zwoegen en feestvieren, realiseerden maar weinig onderhandelaars hoe belangrijk hun beslissingen waren voor onze generatie. Door het niet adresseren van fundamentele thema's als militarisme, regulering van transnationale bedrijven, democratisering van de internationale hulporganisaties (NGO's, red.) de onrechtvaardige handelsvoorwaarden, is mijn generatie gedoemd."

Een lang citaat dat direct weergeeft dat de zogenaamde duurzaamheidsdoelen, geen enkele verbetering zullen brengen in de verdeling van kansen en welvaart. Sterker, ze versterken de macht van de grote financiële instituten en internationaal opererende corporates en daarmee de verdeling van bronnen en welvaart.

De technocratie die over is gegaan in de duurzaamheidscult, is een rookgordijn dat de Afrikanen beter doorzien dan velen in het Westen.